

ΡΟΜΑΪΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστρέψτε και πέμπτον εφειροδοτούμεν χρόνον
την κλεινήν ἀκούμεν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Τρεῖς Ὀκτωβρίου
τοῦ σωτηρίου.

Θεῖρα Παρθένων λευκοφορεμένων.

- Φ.— Μὰ δὲν κυττάζεις, Περούλη,
Π.— Τὶ νὰ κυττάξω, τέρας;
Φ.— Βλέπεις τρεῖς κόρας, Περούλη, γράνος λευκοτέρας;
Π.— Δὲν βλέπω...
Φ.— Φροῦ σου νὰ γὰρ τὴν... ἀνδραγαθίαν, βρε, τρεῖς κόρας
σὺν οὐρανοκατεβαταῖς, ἀφ' ὧν ἀπείρα, λευκοφορεταῖς.

- Π.— Νὰ, γὰρ, τῆς εἶδος, Φασουλή,
καὶ μὲ κατέγει συστολή,
καὶ θαυμάσιος μεγάλῃ...
τὴ χάρις καὶ τὴ κάλλος!

Φ.— Ἐθάμβωσαν τὰ μάτια μου...

Π.— Τραβήξου, χαρομέρη,
νὰ τῆς ἰδῶ καλλιτέρα... πηγαίνου χεῖρ χεῖρ.

Μὰς βλέπουν δίχως νὰ μίλο ὄν...
τὰ μάτια τῶν σπιδοβολῶν
καὶ ἡ σπῆδες τῶν μὲ πυροπολῶν.

Φ.— Τὶ συμπλέγμα παρθενικό
τὴν φρένα μου ταραξί...
μὰ τὶ χαμόγελο γλυκὸ
τὰ χεῖλη τῶν γαρόττει.

Π.— Ποιαὶ νάναι τούταις, ποὶ καμαρόνου
ἀσπρα ντυμένας, βρε Φασουλή;
ποιαὶ νάναι τούταις, ποὶ μὰς πυρόνου,
καὶ ἡ παρθενὴ τῶν μὰς πυροπολῶν;

Φ.— Ποιαὶ νάναι τούταις, ἡ λευκοφορεταῖς,
ποὶ κληρονομοῦν σὲ τέτοιαις ὄμοις
ἐμὰς τοὺς γέροντας, τοὺς κουνιέντες,
ποὶ μὰς ἐγέρασαν οἱ καφετιέντες;

Π.— Θὰ τῆς ῥωτήσω...

Φ.— Πῶτα τῆς...

Π.— Ποιαὶ εἰσθε σεῖς, παρθέναις,
ὅπου μὰς γλυκοβλέπετε σφιχτὰ χειροκρησμέναις;

Ἴτος χλιμα καὶ ἐννιά καὶ ἐννακόσια,
νέα πλάσις στὰ νέγη πατώσα.

Χίμα καὶ ἐννενητρεῖς,
καὶ τὰ συνειδησιμένα.

Ποιαὶ εἰσθε σεῖς, παρακαλῶ
μὲ τόσα κάλλη, ραδιναῖ,
ποὶ μπρὸς σας στρίβει τὸ μαλὸ
καὶ ἔμμενα τοῦ τεμπελιγανῆ.

Φ.— Μὴν ἐρχεσθε ἐκ τῶν οὐρανῶν
καὶ ἀπὸ βυθοῦς ὠκεανῶν,
Πόθεν ἐπέσπετε σ' τὴν γῆν ἡμῶν τῶν κοκροσκάλων;
μὴν εἰσθε ἀνεύματ' ἄβλα τῶν κόσμων τῶν ἀθλων;

Μὴν εἰσθε νύμφαι τῶν δασῶν, τῶν λαγκαθῶν, τῶν κάμων...
τὶ νὰ σημαίη γὰρ τὸ βλέμμα σας, τὸ λάμπου;
Ποιαὶ εἰσθε, πόθεν ἐρχεσθε, τὶ θέλετ' ἔδω πέρα,
τώρα ποὶ μαῦρα σύννεφα σκοπίζου τὸν αἰθέρα;

Μὴν ἐρχεσθε σὺν μάγισσας μὲ φάτρα μαγικὰ
φοσημίαν ἡ ἀσπίστεισ;
μὴν εἰσθε μαῦροι δαίμονες, καὶ ἐβλάτε λευκὰ
γὰ νὰ μὰς ἀκαρτίσειτε;

Τώρα, ποὶ Στόλοι καὶ Στρατοὶ
σημαῖουεν ἐγγεγῆριον,
ἡ παρουσία σας αὐτὴ
μοῦ φαίνεται μυστήριον.

Τώρα, ποὶ κόσμου γίνονται πικρὰ συλλαλητήρια
καὶ ἀκούουτ' ἐμβατήρια,
τὶ θέλετ' εἰσθε, ἔδω σὲ τοῦτο τὸ φερδοῖο
καὶ παλαβὸ Ρωμαῖο;

Τέτοια λένα τρεῖς παρθέναις ὠμορφεῖς καὶ ἀσπροντυμέναις.

Γὰ τὸν κάθε Ποσειδῶν
ἐσπρηνκὸ καὶ συμφορὰ...
ἐπανάστασις μὰς φέρνει
σὺν ἀγγέλους μὲ φερὰ.

Ἐπανάστασις μὰς φέρνει, καὶ μὲ ἑλὰς κλωδὸ κλωδὸ
στεφανόμεν πολίταις,
στεφανόμεν ὀπλίταις,
ὀκου πῆγαν στὸ Γραβὶ.

Με στεφάνους, με κοτίνους
των Ρωμαίων ἀνθ' ἧ σφαίρα...
δόξα και τιμη σ' ἐκείνους,
πού μας θέλουν κι' ἐδώ πέρα.

Δόξα και τιμη σ' ἐκείνους που κι' ἑμᾶς τῆς λευκοφόρας
μᾶς ζητοῦν με τὸ κεφάλι,
και ξεχάγονται καιροὶ
με θεσμῶν ἀρχαίων ψόφους.

Τι χαρὰς φωναίς και κρότοι...
χαίρετε, λαὸς κι' ὀπλίται...
ἀπὸ μᾶς τῆς τρεῖς ἡ πρώτη
Ἀναγέννησις καλεῖται.

Μεταρρυθμίσις ἐκείνη
κι' Ἀνακαινίσις αὐτή,
και τὸ κάλλος μας λαμπρύνει
και θεσπίζει και κρατεῖ.

Τραλαρά και τραλαρό...
μᾶτες μέσοι σ' τὸ χορὸ
μ' ἔνα πόθο φλογερό.

Κυματίζουν σ' τὸν ἀέρα τὰ λυμένα μας μαλλιά,
και λαὸς ἀναφανεῖ
με τὴν πόστα τὴν παλῆα
νέα κλάσις θὰ γενῆ.

Νέοι νόμοι κατὰ πάντα θὰ γενούν με τοὺς ἀνθρώπους,
τοὺς πολλοὺς ἀνισορροπούς,
νέοι νόμοι, νέον κράτος, μὲ μ' ἔκεινα τὰ κεφάλια
και μ' ἔκεινα τὰ μαλλιά,
πού σᾶς ἔφεραν σὲ γὰζα
και μεγάλα και πολλά.

Γέλα, Φασούλη κόκκινη,
και γὰ αὐτὴ τὴν νέα κλάσι
πᾶνε σ' τὸ κρασοκυβείο.

Θὰ γενῆ καινούριο σᾶτι
δίχως, ὅμως νὰ χαλάσῃ
και τὸ σᾶτι τὸ παλιό.

Τρέχουμε σ' τὰ Παρλαμέντα,
γὰ μᾶς γίνεται κουβέντα,
διοὶ σπρώχνονται σιμὰ μας
και φωνάζουν τῶνομά μας.

Γεῖ σου, Κόντε, γεῖ σου, Ράλλη,
γεῖ σου σὲ Μαυρομηχλή.
Σ' ἔλα τώρα συμφωνεῖτον
κι' ἀπὸ μ' ἄρως κι' οἱ τρεῖς περνοῦν
ἀληθῶς ἀγαπημένοι
και σφιχτὰ χειροκροτούμενοι.

Γὰ μᾶς ὁ Θεοτόκος, ὁ πρῶην Κιχινάτος,
συντρεῖται τὸ Κουβέρο μετὰ τῆς συντροφίας,
γὰ μᾶς σιγὴ κι' ὁ Ράλλης, και μεθερῆ τὸ κράτος
ἢ μειονηφρία τῆς μειονηφρίας.

Γὰ μᾶς δουλείαις μεγάλαις, γὰ μᾶς δουλείαις με φούνταις,
και κῆκτον τὸν στήνα

μ' ἄτιμὰ καιτε βασιμένα
σ' τοὺς μειονηφροῦντας οἱ πλειονηφροῦντες.

Γὰ μᾶς ἀφίνουν διοὶ τοὺς πρῶην παροξυσμοὺς,
γὰ μᾶς ἀλλάζουν τώρα
κοπάδια λιμαδόρα
Βουλῆς κατονομούσι.

Και λίλοι μερκοὶ
περνοῦν σιωπηρῶς,
και τὴν ρητορικὴ
νηστεῖον ἀδοτηρῶς.

Γὰ μᾶς συλλογισμοὶ
μαφεύονται σ' τὴν κώχη
πολλοὶ συνειδησιμοὶ
νὰ λένε σ' ἄια τῶχι.

Γὰ μᾶς δὲν εἶναι κόμμα, γὰ μᾶς δὲν εἶναι στάση,
πού θάλασσα τὰ κάνει.
Γὰ μᾶς ὁ τόπος εἶναι τὴν σημεῖον ἀγνώριτος,
και μὴ Τριὰς ὑπάχει πρὸς χάριν μας ἀγνώριτος.

Κι' ἐκείνην ἐξυμνεῖτε
με τόνον εὐλαβῆ,
κι' ἐκείνην προσκυνεῖτε
φρονίζοντας εἰσοὶ.

Γὰ μᾶς εἰς τῆς Τριάδος τῆς ἀληθῶς μεγάλης
νὰ κῆψτε τὸ νῆμα...
Πατὴρ ὁ Θεοτόκος, Γίος ὁ χρουσαμῆλης,
κι' ὁ Κυριακοῦλης Πνεῖμα.

Ὁ παῖδες τῆς Ἑλλάδος,
ὄμησ' ἔν ποικιλίαις
τὸ φῶς τὸ τριλεπίτες
ἐκείνης τῆς Τριάδος.

Γὰ μᾶς μεγάλα πρόμματα,
γὰ μᾶς γιγῆκαν ἔνα
τὰ τρία τὰ προγράμματα,
πού τόγαν χωρισμένα.

Γὰ μᾶς τὰ τόσ' ὄσεια
παύουν τοῦ κάθε κόμματος,
γὰ μᾶς κολλῆ νηστεία
λόγων και κάθε βράματος.

Λόφρα καθένος καιῆς,
μήτε κητῆς τραπέζης
πολκοκυκλίου γεύματος.

Τρῶνε σάν τὰ κουλιά,
και στόμα και κουλιά
κληροῦνται μόνον ἀνεύματος.

Γὰ μᾶς παροξυσμοὶ,
γὰ μᾶς ἀναβρασμοὶ
καυτοῦ τοῦ Βασιλείου.

Γὰ μᾶς κι' ὁ Κορονάτος
προσθήσειτε προσφάτως
μεγάλου Συμβουλίου.

**Θρόνος έξω'στά Ταμεία
γὰ τὴν τῶσ'οικονομία.**

Γιὰ μᾶς πολλὰ ξεχάνει
καὶ σφίγγει τὴν καρδιά του,
γιὰ μᾶς κ' Ἐκείνος κάνει
θύσια τὰ παιδιὰ του.

Τι δόξα καὶ τιμὴ...
γιὰ μᾶς παντοῦ βωμοί,
καὶ τόσα προσκυνητάτα
καὶ βρόντοι καὶ κινήματα.

Γιὰ μᾶς πολλὰ τρεχάματα,
σκοπδαὶ καὶ θυμιάματα,
καὶ τρέχει κάθε μύστις,
ἀλλὰ καμμία πίστις.

Γιὰ μᾶς λατρεία περισὴ καὶ κάθε φαταούλα,
ἀλλ' ἀπὸ πίστι νοῦλα.

Κι' αὐτοὶ ποὺ παραχόρτασαν κ' ἔκείνοι ποὺ νηστεύουν
μᾶς ξεμνοῦν, μᾶς προσκυνοῦν, ἀλλὰ δὲν μᾶς πιστεύουν.

Κι' αὐτὸς κ' ἔκείνος ἔξνοιαστος στὸ δόλο τοῦ σπιτάκι
μᾶς προσκυνεῖ μὲ πάθος,
κ' ἂν πότε πότε γίνετα κανένα ρουφετάκι
γίνετα κατὰ λάθος.

Γιὰ μᾶς μεγάλης Ἐσχολησῆς τὸ σηματορὸ σημαίνει,
ἀλλὰ στὴν Ἀναγέννησι,
ἀλλὰ στὴν Ἀνακαινία,

ἀλλὰ στὴν Μεταρροδῆμαι τὴν κακομοιρασμένη,
μῆτε' στὴ μὴ μῆτε' στὴς θεῶ, μῆτε' στὴς τρεῖς μαζί
δὲν ἔχουν βεβαίωτητα καμμίαν κ' οἱ χαροί,
μῆτε' μεγάλοι φωφτυτοῦ, μῆτε' μουρσοεῖ.

Ἡ καθεμᾶς μᾶς χύνετα' στοὺς δρόμους ξεμαλλιάρα
καὶ σκοθίζουν' μπρὸς καὶ πίσω της: ποῦ μᾶς τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

Βροντοῦν παιδιὰς γύρω μας, σαγαδῶν' λευθεριάς
εἰς ἦχους διαφόρους,
κ' ἀκούμε' στὴν Ὁμόνοια νὰ πέφτουν κουμπουριάς
ἀπὸ τοὺς τζογαδῶρους.

Μπαμ' μοῦμι εἰδὼ, μπαμ' μοῦμι ἐκεῖ,
καὶ πάλι κόσμου πανκιοί,
καὶ κλήθη φεύγουν ἔντρομα καὶ κραῖ, οὐν κεχηνότα:
νὰ τῆς Ἀναγεννήσεως τὰ κροσίσματα τὰ πρώτα.

Τι φῶς Ἀναγεννήσεως γενναίας ἀποφάσει,
καὶ νέος κόσμος εὐτυχῆς
σὲ σωτηρίας ἐποχῆς
ἀνκαινίσις βόσει.

Ἴσως πάλι γὰρ ἔλθουν χρόνα,
ποῦ τῆς φέσαις τῆς καληαῖς
θὰ σὰς κάνουν τὰ Κορδόνια
κ' ἡ Κορφήτικαῖς Ἐληαῖς.

Ἴσως πάλι μεθυσμένοι
καὶ κισσοτεφανωμένοι
σὲ κρασοῦ καληροβαλέας
τὸ κοκκί σας νὰ πουλάτε,
καὶ μ' ἐμᾶς τῆς τρεῖς κοπέλας
μακαριάς νὰ γελᾶτε.

Εἴπαν, κ' ὁ κλαῖων Φασουλῆς γὰ τοὺς Ρωμηροὺς τοὺς τλήμο-
ελετὲ πρὸς τὰς λευχεῖμονας.

Ἢ κόρα σεις, γνήματα μᾶς Ἐπαναστάσεως
καὶ φιλοτίμου δρόσεως,
καλῶς δρίσατε καὶ σεις σὲ τοῦτο τὸ καμίν...
κάνουν' ἄνθρωποι' τὰ κλαριά κ' ὁ πάγος δὲν τὰ φρίνει.

Κάνομε να πιστέψωμε κι 'εμείς σ'τῆς τρεῖς παρθέναις,
μὰ δὲν ἀφίνομε ἢ κοίλαις ἢ κοκομαθημέναις.

'Ἄλλ' ὄχι... θὰ πιστέψωμε μὴ 'μέρα... μὴ μέλη...
ἀγάλα ἀγάλα κάνουμε τὴν ἀγορεύει μὲ,
κι ἴσως γιὰ σὲς νὰ χρειασθοῦν ἑκταναστάσεις κι' ἄλλαις
ἀκόμη κιὼ καλλιτέρας, ἀκόμη κιὼ μεγάλας.

ἴσως νὰ θεραπεύσωμε τὰς ἀνίτιους νόσους,
ἴσως νὰ βρῆτε καὶ σ' ἑμῆς λατερίαν ἀπαρμόλλον,
κι ἄλλομιμον σὲ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους τόσους,
ποῦ διθλίζουσι κώνοπα καὶ κατακίνομε κἀμνηλα.

'Ἄλλομιμον σὲ Γραμματεῖς
καὶ Φαρισαίους προπετεῖς,
ποῦ γιὰ τοὺς τύπους χίνονται καὶ γίνονται θυσία,
κι ἄφίνομε τὴν ἀβία.

Ὅσαι σ' αὐτοῦς, ποῦ συγκροτοῦν πολέμους γλασσομάχους
γιὰ τύπους τοῦτον τὸν καιρὸ,
ποῦ τοὺς ἀκούει καὶ θαρρῶ
πῶς τρώγ' ἄμωτς βατράχους.

Ὅσαι καὶ σ' τοὺς κηρύττοντας καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πρὸς βίβλας ἀθρανεῖς
πῶς φταῖν οἱ νόμοι μόνον,
ὄχι ἄνθρωποι κανεῖς.

Τρεῖς ἄλλομιμον σ' ἑκείνους, ποῦ θαροῦν καὶ τὰρ 'ἀκόμη
πῶς γιὰ νὰχοῦν ὄντως κύρος καθὲς Βασιλείου νόμοι
καὶ σ' τὸν κόσμον νὰ περνᾶνε
ἀπὸν καὶ ποῦ σημαῖνε,
πρέπει κατ' ἀνάγκη γίναι
μέσα σὲ κατὰ γραμμένους.

Τρεῖς ἄλλομιμον σ' τοὺς νόμους, ποῦ τοὺς 'βρίσκουσι ἐκχαῖς
μόνον σ' τὰ χαρτὰ γραμμένους,
κι ὄχι μέσα σ' τῆς ψυχῆς,
τῶν ἀνθρώπων γραμμένους.

Τρεῖς ἄλλομιμον σ' ἑκείνον τὸν πεπαιρωμένον βίβλα,
ποῦ γιὰ νὰ τηρῆ τοὺς νόμους
καθαροῦς ἀγγελῆς ἀμώμους,
πρέπει νὰ τοὺς δῇ γραμμένους μὲσ' ἄσπρ' Μωσθεῖ τὴν κλάκα.

Κόρα σὲς λευκωμοῦσαι
καὶ τὸν κόσμον συγανούσαι,
δὲν μοῦ λέει ποῖος νόμος συμβουλεύει τὴν ρεμοῦλα;
κι ὄμως εἶνε κατὰ γέρας,
ποῦ τρυφῶσι σὲ κωμῆς,
σὲ δημόσια Ταμεία καὶ σὲ καθὲν ἀσκαρῶλα.

Κόρα σὲς λευκωμοῦσαι
καὶ τὸν κόσμον συγανούσαι,
διὰν οὐδῶσιν οἱ καιροὶ
κἀπὲ μᾶς ἀθανασοῦσαι,
καὶ δὲν τρέχει μὲ κατὰ
νὰ γωρεῖς ἀνθρώποι.

'Ὅταν γέλωσι δὲν φερμένοι τὸν Προῦπολογοῦμόν,
διὰν γίνουσι ἢ ψυχῆς μὲς πλάσες νόμων καὶ θεσμῶν,
τότε ἀβρῶν μαχητὰ,
καὶ Τυρταῖοι ποιητὰ.

Τὸτ' ἔλατε σὲς παρθέναις,
σὴν καὶ τὰρ ἄβροντημέναις,
νὰ χορέψωμε χοροὺς
μὲ παιδίνας ἱεροῦς.

Πρὸς τὸ παρὸν σ' ἔρεῖλα σταθῆτε Παρθενῶνον
καὶ γρηγορεῖτε μόνον.

Πρὸς τὸ παρὸν κι' ἑμεῖς παιδί, περιχαρεῖς ἄς δρέψωμεν
μόνον κυκαρισσοῦμηλα καὶ τὰς παρθένους στέψωμεν,
ποῦ τρέμω μήπως καθεμὴ τὴν μοναβέλα πάση
καὶ τῶν Ρωμαῶν τὸν ἀφάλο τὸν λύση σ' τὸ στήλαρι.

Λάμπου μὲσ' σ'τὴ Χάβρα
λόγον δοτακαῖς...
ἀβρα, λαύρα, σαύρα,
καὶ κακὰ καὶ μαῖρα
πᾶν ἢ προκοπαῖς.

(Ἐπει, κι' ἐπῆγαν σ' τὸν Εὐταξία,
ποῦχε καὶ γῶσι πολλὴ κι' ἄβια,
κι αὐτοὺς τῆς πῆρε νὰ τῆς διαβάση,
κι ἑκείνας τοῦκαι καλὸ θανάση.)

Σχέδια τοῦ Κοκοῦ γραμμένα, πρὸ μικροῦ.

Θὰ κόψη τὸνα, θὰ κόψη τῆλλο,
καὶ τὸ μικρὸ μας καὶ τὸ μέγало,
κι οἰκονομίας θὰ μᾶς χορτάση
κι ὄλοι τοῦ λευκαλο θανάση.

Βγάξει τοὺς φόρους ἀπὸ τὰμπέλα
καὶ βγάξει φόρους εἰς τὰ βαρέλα,
κι ἔτσι θὰ πίνωμε καὶ οἱ λιγώτερο
καὶ τοῦ θὰ δειγνώμε νηφαλιώτερο,
καὶ δὲν θὰ κάνωμε καινούρια σ' τῶσι,
κι ὄλοι φωνάζουσι καλὸ θανάση.

Φορολογῶνται κἀποὶ πρὸς τοῦτους
γιὰ νὰ φουδῆ καθὲς τοιοῦτη
φορολογῶνται σ' αὐτὰ τὰ χέλια
κἀποὶ ποῦ βγαίνουν ἀπὸ φυτεῖαις,
κι αὐτοὶ ποῦ βγαίνουν ἀπὸ κερῆλα
καὶ μουλωκτοῦν τῆς πολιτείας
Καπνὸς τὸν ἴλο' μᾶς δὲν θὰ κἀνισθῶ,
κι ὄλοι φωνάζουσι καλὸ θανάση.

'Ἐνταῦτ' φορολογῶνται κατ' ἀνάγκη καθεμὴ
τῶν Ρωμαῶν κληρονομία,
πλὴν ἀσίδωτος θὰ μένη σ' τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων
μὲ κληρονομία μόνον,
ἢ τῶν σεβαστῶν προγόνων.
Τέτοια κι' ἄλλα θὰ γινῶν, ὅπου κι' ὁ Σαφὸς θὰ σπᾶση,
καὶ θὰ κῆρικαλο θανάση.